

2) Uzasadnienie wyroku Sądu jest niewystarczające, ponieważ porównanie danych LPIS-GIS uwzględnionych za rok odniesienia 2007 z niedawno zaktualizowanymi danymi LPIS-GIS za rok 2009 wykazało, że różnice i błędy są minimalne i nie przekraczają 2,4%, z uwagi na co korekta w wysokości 5 % jest nieuzasadniona, tym bardziej że Sąd nie wziął pod uwagę zasadniczych argumentów przedstawionych przez Republikę Grecką dotyczących jakości krzyżowych kontroli administracyjnych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Barcelona (Hiszpania) w dniu 9 lipca 2013 r. — Andrés Rabal Cañas przeciwko Nexea Gestión Documental S.A., Fondo de Garantía Salarial

(Sprawa C-392/13)

(2013/C 260/65)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Andrés Rabal Cañas

Strona pozwana: Nexea Gestión Documental S.A., Fondo de Garantía Salarial

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „zwolnienie grupowe” zawarte w art. 1 ust. 1 a) dyrektywy 98/59 ⁽¹⁾, w związku z tym, że obejmuje „zwolnienia dokonywane przez pracodawcę z jednego lub więcej powodów niezwiązanych z poszczególnym pracownikiem” zgodnie z ustalonym progiem liczbowym, należy interpretować w ten sposób, że — z uwagi na jego zakres wspólnotowy — stoi ono na przeszkodzie temu, by krajowy przepis wdrażający czy transponujący ograniczał zakres tego pojęcia wyłącznie do określonych rodzajów ustania stosunku pracy, to jest tych, które odpowiadają przyczynom ekonomicznym, technologicznym, organizacyjnym lub związanym z procesem produkcji”, co czyni art. 51 ust. 1 statutu pracowników?
- 2) Czy dla celów obliczenia liczby zwolnień podlegających zaliczeniu dla celów ustalenia, czy ma miejsce „zwolnienie grupowe” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/59, bądź jako „zwolnienie dokonywane przez pracodawcę” [lit. a)], bądź jako „formy wygaśnięcia [ustania] umowy o pracę, które następują z inicjatywy pracodawcy, z jednego lub więcej powodów niezwiązanych z poszczególnym pracownikiem, pod warunkiem że zwolnień tych jest co najmniej pięć” [lit. b)] należy uwzględnić indywidualne przypadki ustania w związku z zakończeniem umowy na czas określony (zawartej na uzgodniony czas, w celu wykonania określonego dzieła lub usługi), takie jak te, o których mowa w art. 49 ust. 1 lit. c) statutu pracowników?

3) Czy pojęcie „zwolnień grupowych dokonywanych w ramach umów o pracę zawartych na czas określony lub na wykonanie zadania szczególnego” dla celów zasady niestosowania dyrektywy 98/59, zawarte w jej art. 2 a) definiowane jest wyłącznie przy użyciu kryterium ściśle ilościowego z art. 1 a), czy wymagane jest ponadto, żeby przyczyna grupowego ustania umów wynikała z tych samych ram grupowego zatrudnienia na taki sam czas, do wykonania takiej samej usługi lub dzieła?

4) Czy dopuszczalna jest taka wykładnia pojęcia „przedsiębiorstwa” [zakładu] jako pojęcia prawa wspólnotowego mającego zasadnicze znaczenie dla ustalenia, co należy rozumieć jako „zwolnienie grupowe” w kontekście art. 1 ust. 1 dyrektywy 98/59 oraz z uwzględnieniem statusu tej dyrektywy jako normy minimalnej w myśl jej art. 5, która pozwala, by przepis wdrażający czy transponujący do prawa krajowego, to jest w przypadku Hiszpanii art. 51 ust. 1 statutu pracowników, odnosił zakres obliczania progu liczbowego wyłącznie do całości „przedsiębiorstwa” z wyłączeniem sytuacji, w których — wobec uznania za jednostkę referencyjną „zakładu” — zostałyby przekroczony próg liczbowy ustalony w tym przepisie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady nr 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (Dz.U. L 225, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 11 lipca 2013 r. — Ministerstvo práce a sociálních věcí przeciwko K.B.

(Sprawa C-394/13)

(2013/C 260/66)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Druga strona postępowania: K.B.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach niniejszej sprawy — to znaczy w sytuacji, gdy skarżąca, jej mąż i dziecko mieszkają we Francji, tam pracuje jej mąż, tam znajduje się ośrodek ich interesów życiowych, a skarżąca pobrała w pełnym zakresie świadczenie rodzinne PAJE (prestation d'accueil du jeune enfant) — Republika Czeska jest państwem właściwym do przyznania świadczenia rodzinnego-zasiłku wychowawczego?